

Alfredo Lissoni

OZN
DOSARELE VATICANULUI

CUPRINS

CAPITOLUL 1: **Semne ciudate pe cer** pag. 7

O pălărie zburătoare - Cerul văzut de pe pământ - Farfurii zburătoare în Evul Mediu - în tablouri și în picturi - Cronicile fraților Villani - Nenorociri la Piacenza - Bărne zburătoare pe cerul Europei - întâlniri de gradul trei - Pedepsele divine - Trăsurile zburătoare din secolul al XVII-lea - Doi sori pe cerul orașului Potenza - Submarinul OZN din Roboziero - Apariții și cutremure - Fenomene pe cerul orașului Napoli - Secolele luminilor - Fantomatica mijire a zorilor - Umanoizi în Orient - la ființă cercetarea științifică

CAPITOLUL 2: **Dosarele OZN de la Vatican** pag. 53

Biserica și farfuriile zburătoare - OZN-urile spionează evenimentele politice - Stele căzătoare care pedepsesc - Extraterestrii în arhivele ecleziastice - Farfurii zburătoare deasupra bisericilor - Luminile din Sanseverino - Luminile împărăției cerurilor - Beda, călugărul ufolog - Pașaport pentru Magonia - Corăbiile cerului - Doi curioși plecați la vânătoare de dosare X - Delirurile Sfântului Gerolamo - Vizitatorii extraterestri din dosarele ebraice - Evangheliile apocrife secrete - Rachete care apar în tablouri și în icoane - Ninsori de pomină - OZN-urile din picturile renaștentiste - Astronomii de la Vatican - Dosarele false ale OZN-urilor.

CAPITOLUL 3: **Extraterestrii Sfintei Inchiziții** pag. 120

Răpiți de diavol - Coarne, OZN-uri și pucioasă - Cealaltă față a Necuratului - Urme lăsate pe pământ și semne lăsate pe piele - Legături exogamice - Să fie, oare, numai vina drogurilor? - The Little Green Men (Omuleții verzi) - Războiul tainic purtat de aducătorii de mană

CAPITOLUL 4: **Cerul văzut de pe pământ** pag. 160

Papa acreditează ideea existenței vieții extraterestre - OZN-urile la Universitate - Mitologia ufologică - Farfuriile zburătoare dau de furcă Bisericii - Sondajul Alexander - Vaticanul și programul SETI - Balducci: Extraterestru - fratele nostru - Specia cosmică - Spiritul răului din OZN-uri - Biblia în viziunea extraterestrilor - Credință, revelație, viața în Univers.

CAPITOLUL 1

SEMNE CIUDATE PE CER

„Cum este oare cu putință ca în această epocă de asidue cercetări științifice să fie ignorate numeroasele lumini care se zăresc în diferitele părți ale lumii?”
(Charles Fitzhugh Talman, meteorolog, 1931)

O pălărie zburătoare - Cerul văzut de pe pământ - Farfuria zburătoare în Evul Mediu - în tablouri și în picturi - Cronicile fraților Villani - Nenorociri la Piacenza - Bârne zburătoare pe cerul Europei - întâlniri de gradul trei - Pedepsele divine - Trăsurile zburătoare din secolul al XVII-lea - Doi sori pe cerul orașului Potenza - Submarinul OZN din Roboziero - Apariții și cutremure - Fenomene pe cerul orașului Napoli - Secolele luminilor- Fantomatica mijire a zorilor - Umanoizi în Orient- la ființă cercetarea științifică

O PĂLĂRIE ZBURĂTOARE

Stralsund, un orașel de la Marea Baltică, într-o noapte a anului 1680. Ne relatează despre toate acestea un cronicar al epocii, cu numele latinizat de Erasmus Francisii: „S-a întâmplat să apară dinspre partea apusului o altă mare corabie din care au ieșit din amândouă laturile câte opt bârne lungi din care au ieșit niște vehicule mici care au prins a se mișca în toate părțile ca și cum ar fi urmărit ceva. După câțiva timp a apărut în slava cerului ceva așa ca o farfurie care aducea cu o pălărie uriașă, o pălărie de bărbat, în jurul căreia străluceau niște lumini colorate atât de puternice încât întreceau lumina lunii și acestea formau o cingătoare sau o cunună care a rămas așa atârnată pe cer, deasupra bisericii Sfântul Nicolae toată seara. Oamenii aflați la fața locului, cuprinși de frică, abia de se încumetau să privească la acel spectacol ciudat ce părea a nu se mai sfârși și se retraseră mai apoi pe la cocioabele lor de pescari amărâți; dar a doua zi toți acei oameni se văitară de dureri la mâini și la picioare, la cap și în alte părți ale trupului...”

CERUL VĂZUT DE PE PĂMÂNT

Aparițiile de OZN-uri, așa cum am putut vedea din fragmentul de mai sus, nu reprezintă apanajul exclusiv al secolului acestuia; există de acum sute de cronici istorice, fel de fel de documente și până și reprezentări picturale medievale și renaștentiste care îi propun observatorului mai atent amintirea unor întâlniri de aproape din trecut. O parte însemnată a documentației pe care am adunat-o și pe care am hotărât s-o redau în această carte provine din unele dintre cele mai impenetrabile arhive istorice ale Vechiului Continent, arhivele Vaticanului. Acestor arhive le-am dedicat un spațiu întins în următoarele două capitole ale cărții trecând în revistă toate acele relatări, ilustrații, dovezi culese și imortalizate de preoți și călugări, de clericii rătăcitori, de sacerdoți și erudiți slujitori ai Bisericii care încă din primii ani ai Creștinismului au luat hotărârea - într-o lume care se afla pe moarte sau supusă transformării - de a se face custozii memoriei istorice a omenirii. Acest lucru a fost realizat prin așternerea pe hârtie a unor *Cronici*, mai ales în latină sau în italiana vulgară, având un caracter cu precădere istoric (și uneori și științific); dar a mai fost realizat și prin intermediul *Legendelor creștine*, numite astfel pentru că amestecau într-o optică didactică întâmplări reale, povestiri biblice și imaginație; și a mai fost realizat grație unui număr cât se poate de mare de sculpturi, goblenuri și picturi comandate de Sfântul Scaun sau realizate de cucernici slujitori ai Bisericii. Scopul acestei iconografii era - așa cum ne informează cercetătorul ceh în materie de Biblie Thomas Shpidlik de la institutul Pontifical de Studii Orientale din Roma - acela de „a descifra sensul formelor vizibile care se înfățișează ochilor pentru a-i prinde sensul divin”. Fapt care explică ardoarea, pasiunea împinsă până la sacrificiu cu care călugării copişti și artiștii catolici s-au implicat în toată existența lor în păstrarea mai întâi a culturii romane târzii și mai apoi, a celei creștine. Și nu numai atât; pentru că până și în secolele care au urmat mulți dintre acești erudiți slujitori ai Bisericii au știut să includă în operele lor prin care îl preamăreau pe Dumnezeu și niște idei filozofice și științifice împotriva curentului cum s-ar spune și până și niște invenții a căror improbabilă punere în aplicare era

privită cu suspiciune de mai-marii acelor vremuri (așa, de exemplu, în anul 1670 iezuitul Francesco Lana a descris în lucrarea sa *Prodrom* construirea de către pământenii a unei aeronave care anticipa aerostatele).

Așa se face că tot scotocind prin aceste cronici străvechi și tot uitându-se la străvechile tablouri, încă de prin anii '50 niște împătimiți de ufologie din mai toată lumea au descoperit niște urme ale unor vizite făcute de extraterestri *ante litteram*. Bineînțeles că multe dintre fenomenele descrise în străvechile cronici erau și sunt și acum explicabile grație fizicii și astronomiei: și anume că acele „trabes ignitae”, bârne de foc, zărite și descrise în trecut, nu erau altceva decât niște comete, fapt cunoscut foarte bine și de către oamenii din vechime care nu erau chiar atât de ignoranți, așa cum cred unii. Studiarea unor astfel de fenomene a fost, desigur, deseori apanajul astrologilor, nu al astronomilor și nicidecum al prea-învățaților slujitori ai Bisericii (astfel încât, interpretarea acestor fenomene a fost adeseori una mistică sau superstițioasă); cometele îndeosebi au fost considerate adeseori drept niște prevestiri, îndeobște negative, ale unor epidemii, prevestiri de foamete sau de războaie. Eseiul Jean-Marie Abgrall relatează că: „Păreau a fi niște manifestări ultraterestre, o expresie a unei justiții și a unei puteri divine imanente. Și deseori drept niște mesagere ale morții. Ar fi anunțat, se pare, morțile lui Vespasian (79), Constantin (337), Meroveu (577), Mahomed (632), Pepin cel Scurt (768), Boleslaw I al Poloniei (1025), Henric I al Franței (1060), papa Alexandru II (1181), Richard I al Angliei (1199) și Filip August (1223), moartea papilor Inocențiu IV (1254) și Urban IV (1264), a lui Henric IV (1610) și a lui Napoleon (1821). În anul 43 î.Hr., atunci când o cometă a apărut pe cer după moartea lui Iulius Cezar, cronicarii au văzut în acest fapt, chipurile, cum sufletul conducătorului de oști se înălța la ceruri. În anul 840 Louis le Débonnaire își dădea sfârșitul - potrivit credinței populare *vox populi* - datorită spaimii superstițioase care-l cuprinsese la vederea spectacolului oferit de cometa Halley din anul 837. Dar, potrivit părerii altor prevestitori, începând cu apariția cometei lui Donați, în anul 1858, acești aștri nebuloși prevestesc niște ani buni pentru producția vinului...”, în vremuri mai noi, trecerea unei comete a fost interpretată de către numeroase

secte ufologice ca reprezentând apropierea cataclismului final; astfel că în anul 1997 trecerea cometei Hale-Bopp i-a convins pe membrii grupării rozacruciene a Templului Solar a lui Luc Jouret că sosise clipa-cea-de-pe-urmă în care trebuiau să se sinucidă conform ritualului pentru a fi teleportați de către cometă pe Sirius; același lucru îl făcuseră și cei treizeci și nouă de adepți ai sectei ufologice Heaven's Gate din San Diego, California, care își luaseră viața la porunca gurului lor nebun, Marshall Applewhite.

Dincolo de faptul că aceste grupuri așa-numite „contactiste” (ale căror conducători pretind a fi în mod straniu într-o legătură permanentă cu extraterestrii), ei bine aceștia nu au nimic de-a face cu cercetarea ufologică serioasă, ci, dimpotrivă, reprezintă un aspect negativ, mitoman și fantastic al folclorului OZN și este interesant de subliniat faptul că așa cum s-a întâmplat mai dintotdeauna la apariția acelor „semne pe cer” - fie că acestea au fost OZN-uri adevărate sau comete - locuitorii acestei planete au vrut să vadă în aceste semne niște semnale cât se poate de precise pentru pământeni. Toate acestea ne fac să avem o viziune riguros antropocentrică și chiar exclusivistă a fenomenului OZN. Odată ce s-a renunțat, anevoie, la credința (antropocentrică) cum că omul ar fi singura specie inteligentă din univers, creată de Dumnezeu și pentru Dumnezeu, conștientizarea posibilităților unor vizite ale unor extraterestri - conștientizare datorată recentelor descoperiri științifice și astronomice - a făcut ca oamenii să-și spună: extraterestrii vin pe Pământ numai și numai de dragul nostru, al oamenilor, poate pentru a ne ajuta pe ascuns să evoluăm sau pentru a ne coloniza, a pune stăpânire pe noi în mod treptat și pe tăcute evitând în amândouă cazurile un contact public și direct cu efecte devastatoare. În aceste două filoane dominante ale literaturii ozeniste internaționale nu este greu să se afle o cheie de citire, cât se poate de subiectivă și telurică, alimentată pe deasupra de temerile noastre psihologice cele mai mari (nu este deloc întâmplător faptul observat de psihiatra Giulia D'Ambrosio - care studiază fenomenul așa-zisilor „răpiți de OZN-uri” - faptul că apariția „extraterestrilor agresori” a fost înregistrată îndeosebi în Statele Unite care au o cultură a invaziei - să ne gândim, bunăoară, la ce le-au făcut americanii pieilor roșii - care reexplodează ca o

conștiință malefică în fața acestor „semne cerești”). După câte știm noi, extraterestrii, dacă există, ar putea să nu fie cătuși de puțin interesați de soarta planetei Pământ, chiar dacă nouă ne face plăcere să credem acest lucru; cercetătorii care s-au ocupat în trecut de acele „întâlniri de aproape de gradul trei”, adică de acele cazuri în care niște ființe omenești au interacționat cu niște „umanoizi” ieșiți din farfurii zburătoare, ei bine, acești cercetători au observat că comportarea extraterestrilor a fost uneori pașnică, alteori agresivă, iar de cele mai multe ori (mai înainte de anul 1986 când s-a declanșat în lumea occidentală marea isterie a „răpirilor OZN”) cu totul indiferentă, ca și cum nu ar fi fost obiectivul acestor vizite extragalactice.

Așa cum susținea filozoful Emmanuel Kant, omul a văzut întotdeauna realitatea înconjurătoare prin niște lentile colorate care i-au dat mereu o percepție „colorată” a lumii, o imagine deformată a acesteia, a ceea ce noi considerăm a fi realitatea adevărată; antropocentrismul nostru a întunecat adeseori capacitatea noastră de analiză și de judecată: vreme de mii și mii de ani am vrut mereu să credem că am fost singurii creați de un Dumnezeu și acesta unic la rândul lui; occidentalii desenau niște hărți ale planetei orientându-le din perspectiva Europei așezată în centru; la fel se comportau și orientalii, ca de pildă chinezii, care s-au izolat vreme de sute de ani de lume prin înălțarea unui Mare Zid și al căror antropocentrism era scos în evidență prin chiar numele pe care ei îl aleseră pentru țara lor, Chung Hwa, China, adică „floarea din mijloc” (adică din centrul planetei).

Dar, o analiză mai detașată și obiectivă a fenomenului OZN ar putea scoate la iveală niște surprize și nu puține. Fapt e că trecerea unor obiecte ciudate pe cer este atestată în mai toate culturile planetei atât în prezent, cât și în trecut. Această lucrare face parte dintr-o trilogie legată de viziunile culturale vehiculate de marile religii și cel ce așterne pe hârtie aceste rânduri a efectuat un prim studiu asupra *islamic UFO files* - dosarele islamice ale OZN-urilor - asupra aparițiilor din vechime și din epoca modernă înregistrate în lumea islamică demonstrând că fenomenul farfuriilor zburătoare și al prezențelor extraterestre își face simțită prezența de secole și se exprimă în aceleași modalități și în lumea occidentală și

aceasta în ciuda faptului că este vorba de niște culturi diametral opuse; și am scris și studiat și despre *jewish UFO files* - dosarele OZN din lumea ebraică - obiectul celei de-a doua cercetări efectuate de subsemnatul, adică asupra străvechilor texte ebraice (talmudice, textelor din *Torah* și ale celor din *Haggadah*, asupra legendelor ebraice) în care s-a păstrat amintirea trecerii prin ceruri a „carelor heruvimilor” (ma’asse merkavhah) asemănătoare modernelor farfurii zburătoare, precum și aceea a coborârii îngerilor „Veghetori”, asemănători întru totul extraterestrilor moderni. Faptul că fenomenul OZN nu a luat naștere în America în anul 1947 - an în care au fost observate în mod oficial nu mai puțin de nouă OZN-uri pe cerul Statelor Unite a fost demonstrat de mulți cercetători din trecut și confirmat și de subsemnatul printr-o cercetare ulterioară efectuată la patru mâini cum se spune, adică împreună cu cel mai renumit ufolog italian, sociologul florentin Roberto Pinotti. În cartea *Gli X-files nazifascisti* (Dosarele X nazifasciste) am studiat împreună o serie de documente din acea epocă, documente care demonstrează faptul că nașterea unei ufologii guvernamentale (secrete și aflate în mâinile Regimului și ale poliției) datează din anul 1933, retrodatându-se astfel cu mai bine de unsprezece ani ufologia oficială și mutându-i locul de origine din Statele Unite în Italia (lucru care nu avea să le fie cătuși de puțin pe plac colegilor ufologi americani, care în mare parte au preferat să treacă cu vederea această descoperire). Dar pe de altă parte, în antichitate, OZN-urile erau văzute în toată lumea. Romanii, care erau un popor războinic, vorbeau despre *scuturi zburătoare*; creștinii - despre *cruci de foc*, - persanii - despre *covoare zburătoare*; tibetanii vorbeau despre niște *cuburi magice* care zburau și cărora ei le spuneau *duracapalam*, indienii credeau în acele *vimana*, „carele zeilor”, iar popoarele mesopotamiene și-i imaginau pe zei zburând grație unor aripi uriașe care făceau să se miște și niște ciudate pălării în formă de clopot.

Așa cum s-a mai observat, nu toate aceste „care zburătoare” erau neapărat OZN-uri (în accepția de „farfurii zburătoare”; termenul OZN înseamnă literalmente „obiect zburător neidentificat”); multe din aceste apariții și-au aflat o explicație astronomică sau atmosferică. În ziua de 1 noiembrie 1913, observatorul astronomic din

Spriengfield, Statele Unite, a remarcat în jurul soarelui o serie de halouri, cercuri și semicercuri; în ziua de 22 martie 1870, marinarii de pe brigantina „Lady of the lake” aflată în largul mării la 5° și 47’ latitudine Nord și 27° și 52’ longitudine Est au zărit pe cer un nor ciudat de formă circulară, cu un semicerc în interior împărțit în patru părți și având un fel de coadă. Norul acela era de culoare gri deschis și se afla mai jos decât ceilalți nori. Căpitanul F.W. Banner a consemnat evenimentul în jurnalul de bord, eveniment care a fost menționat și de *Journal of the Royal Meteorological Society*. În amândouă cazurile a fost vorba despre niște fenomene explicabile prin prisma fizicii optice și fizicii atmosferei. În ziua de 20 februarie 1661, la Danzig (Gdansk, Polonia) au fost văzuți nici mai mult nici mai puțin de nouă sori, fapt datorat unui fenomen de refracție a luminii numit parhelie. Un asemenea fenomen mai fusese menționat de Titus Livius care pomenea de doi sori ce fuseseră văzuți pe cerul orașului Alba, în Latium, care au produs o asemenea panică în rândurile populației, încât s-a purces la rugăciuni în masă și la săvârșirea de jertfe sângeroase. Un alt fenomen optic de acest gen, înregistrat în ziua de 20 aprilie 1535 și reprezentat prin niște sfere luminoase care descriu niște orbite circulare se poate vedea într-o pictură semnată de Urban Pictor și care se păstrează în Catedrala din Stockholm.

FARFURII ZBURĂTOARE ÎN EVUL MEDIU

Chiar dacă elimină toate acele cazuri ce pot fi identificate ușor cu ajutorul astronomiei sau meteorologiei, cercetătorul se confruntă cu o întreagă serie de evenimente „anormale”, greu de încadrat dacă nu se recurge la ufologie. Acest gen de cercetare serioasă care s-a născut din cenușa arheologiei spațiale (care vedea în orice anomalie arheologică o intervenție extraterestră sau niște urme, rămășițe, ale Atlantidei) a luat numele de *clipeologie*, un neologism derivat din *clipei ardentes*, scuturile de foc care zburau pe cerul Romei imperiale și care au fost descrise în cronicile lui Titus Livius și în catalogul lui Giulio Ossequente. Acest din urmă cercetător, care a trăit în sec. IV d.Hr., a înregistrat sute de evenimente anormale și șaiszeci și trei de „apariții pe cer”¹¹, pe care astăzi le-am numi ozeniste, în lucrarea

sa intitulată *Libro dei prodigi* (Cartea minunilor). Modul de exprimare sună cam așa: „în anul 167 înainte de Hristos, în Lanuvio s-a văzut pe cer o făclie; în anul 163 înainte de Hristos, la Capua s-a văzut cum soarele strălucea pe cer în timpul nopții, iar la Fiorini lumea a văzut pe cer doi sori; în anul 154, la Compsa au fost văzute pe cer niște cete înarmate; iar la Preneste și la Frosinone, în anul 137 și respectiv 127 înainte de Hristos, au apărut pe cer niște torțe zburătoare”. Avem de-a face aici cu niște descrieri oarecum schematice care ne spun destul de puține lucruri, dar care adeseori interpretează aceste lucruri în cheie mistică. Vorbind despre cronicile medievale, exemplul cel mai cunoscut datează din anul 312, an în care conducătorul Sfântului Imperiu Roman, Constantin, l-a învins la Ponte Milvio pe rivalul său, Maxențiu. După cum se știe, Constantin ar fi văzut pe cerul Galiei o cruce luminoasă pe care ar fi scris „In hoc signo vinces” - sub acest semn vei învinge. „În ceasurile după-amiezei, atunci când soarele prinde a scăpăta, a văzut pe cer un trofeu în chip de cruce luminoasă așezată deasupra soarelui și pe care era scris: Cu acest semn trebuie să birui” - scria istoricul Eusebiu (care a fost confidentul împăratului) în *De vita Constantini* (un alt istoric, Lactanțiu, în *De mortibus persecutionis*, a scris că la Roma, în ziua de dinaintea bătăliei, împăratul avusese un vis revelator: „I s-a spus lui Constantin să înpărească pe scuturi semnul ceresc al lui Dumnezeu și mai apoi să porceadă la luptă”). Odată învins rivalul și odată îmbrățișat creștinismul (mai mult din calcul politic decât din vocație adevărată - spun răuvoitorii), Constantin a devenit astfel stăpânul Occidentului pe care l-a unificat grație „crucii”: prin edictul din Milano, din anul 313, le-a acordat creștinilor libertatea cultului, iar în anul 325, prin Sinodul Ecumenic de la Niceea a fost decretat creștinismul drept religie de stat. În acest caz, ceea ce ar fi putut trece drept un eveniment ozenist (dacă nu a fost cumva vorba despre o minciună scornită de Constantin pentru a-și îmbărbăta oștenii sau de o minciună scornită de Eusebiu) a fost interpretat - și i s-a făcut o propagandă cât se poate de abilă drept un soi de investitură divină prin care să fie legitimate acțiunile suveranului (tehnică pe care au adoptat-o mai apoi toate capetele încoronate care, urmând exemplul Cezarilor romani și al faraonilor egipteni, au

revendicat pentru ei împuterniciri divine); și lui Iulius Cezar i se arătasera niște „semne din cer”. În legătură cu Cezar, Suetoniu, în *Viețile celor doisprezece Cezari*, ne spune cele ce urmează: „A murit la vârsta de cincizeci și șase de ani și a fost trecut în rândul zeilor, aceasta nu numai prin hotărârea Senatului, ci și prin voința poporului. Într-adevăr, în timpul jocurilor pe care August, urmașul lui Cezar, le-a organizat pentru prima oară în cinstea lui Cezar, o cometă a strălucit pe cer șapte zile în șir începând de la orele cinci ale după-amiezei astfel că s-a crezut că aceea cometă era sufletul lui Cezar primit la ceruri; și din acest motiv, statuii lui Cezar i s-a adăugat o stea deasupra capului. S-a hotărât să se zidească locul din Senat în care a fost ucis Cezar, iar ideile lui marte să fie declarate ziua *paricidului* și ca Senatul să nu se mai întrunească niciodată în acea zi”.

În anul 436 al erei creștine, Bizanțul a fost teatrul unui eveniment uluitor. În acea perioadă cumplită orașul era bântuit când de ciumă, când de foamete și de cutremure. Zidurile împrejmuitoare cu ale lor cincizeci și șapte de turnuri fuseseră distruse. Doborâți de atâtea calamități „toți locuitorii Bizanțului” - relatează istoricul Nichifor - „părăsiseră orașul și se refugiaseră la țară unde, împreună cu împăratul Teodosiu și cu patriarhul Probus, nu mai conteneau să se roage pentru ca orașul să fie cruțat de distrugerea completă; dar amenințarea continua, continuau să bântuie și cutremurele care erau pe cale să-i înghită pe oameni... când s-a întâmplat o minune cu totul și cu totul neașteptată și mai presus de orice închipuire care i-a uimit peste măsură pe oameni”. S-a întâmplat ca așa, pe neașteptate, un copil aflat în mulțime să fie luat pe sus și dus departe în slava cerului că de abia se mai putea vedea; după care, coborât fiind pe pământ, copilul le-a spus patriarhului și împăratului și tuturor celor de față cum că „asistase la un mare concert al îngerilor care îi proslăveau pe bunul Dumnezeu cu cântecele lor sfinte”. Această „minune” a fost confirmată și de Acaciu - episcop al Constantinopolului - care a spus: „Tot orașul l-a văzut pe acel copil”. Iar istoricul Cesare Baronio (1538-1607), autor al scrierii *Annali ecclesiastici* (Anale eclesiastice) a comentat, o mie de ani mai târziu: „Un eveniment atât de important merita să fie pomenit până și în cea mai îndepărtată posteritate și să rămână mereu în amintirea